

Na okraji ženevského autosalonu

Letošní Autosalon v Ženevě se blýskl více než 80 evropskými a světovými premiérami, mimo jiné i u značky Porsche, a tak se setkání s českým legendárním obchodníkem a závodníkem Jaroslavem Juhanem salonu alespoň obrazně podobalo. Panu Jaroslavovi je totiž též přes 80 a slavil úspěchy s Porschem – jak závodnické, tak komerční.

Záminkou setkání byla moje předchozí návštěva u vrstevníků, partnerů a soupeřů z doby jeho působení v poválečné Jižní Americe... „Džaroslau Chuan nebo Džej Džej“, jak se jeho jméno místně vyslovuje, je v Latinské Americe dodnes značně známý, a tak jsem dovezl tamější publikace, abych mu jeho vzpomínky trochu osvěžil. Obě knížky dokumentovaly dálkový závod Carrera Panamericana, který je jedním z posledních divokých závodů na světě. Bylo přímo nápadné, jak často je v nich Juhan zmíněn a kolik tam bylo jeho fotek. Tehdy seděl JJ za volantem spydera 550, který nesl číslo 55...

Když jsem si s panem Juhanem schůzku domlouval, představoval jsem si ho na základě dvacet let staré fotografie úplně jinak. Moje překvapení jsem nemohl skrýt a snad to napomohlo jinak decentnímu na slovo spíše skoupému gentlemanovi z jeho ulity – konečně, byli jsme si úplně cizí lidé. Juhan přišel pěšky, rázně rozevřel dveře hotelu ještě dříve, než mohl pikolík přiskočit, a svižným krokem se nasměroval přímo ke mně. Přívětivý pán elegantně oblečený v burberry a na nose markantní brýle design Porsche – jak jinak, vždyť to byla právě značka Porsche, pro kterou pracoval a závodil – rozhodl, kam se posadíme...

Učarovalo mi, jaké si po tolika letech pamatuje podrobnosti... zato zpočátku

ani neregistroval, že mluvíme francouzsky, až se náhle zeptal: „No, v tom Zürichu, jak tam vlastně mluvíte, Poláčku?“ Občasné telefony bral v plynulé bezakcentové němčině, dokonce si při nich i česky ulevil... Najednou se zarazil a poznamenal: „Aby ta schůzka stála za to, když už jste jel tak daleko...“ a začal telefonovat Hansi Herrmannovi, svému tehdejšímu parťákovi, aby se stavil též. Ten ale odmítl kvůli únavě z předcházející recepce. Pan Juhan na to jen suše dodal: „No jo, ty starý lidi sou často unavený.“ Přitom je H. H. o více než pět let mladší Juhana...

Během závodů byl ale Herrmann vesměs před Juhanem a ten zase před Chironem. JJ si též rád zavzpomínal na frajera Humberta Maglioliho, který: „...pokud dojel, tak vítězil pro Ferrari.“

Samozřejmě, že došlo i na Hilla, Seguru, Herrarte, v. Hohenlohe, Hartmanna na Borgwardu a bohužel i na ty, kteří závody nepřežili... To už jsem jen pozorně poslouchal a moc dobře jsem se bavil. Pan Juhan má osobitý humor a dal pár historek k lepšímu. Juan Fangio byl tehdy jeho vzorem, jako starší a zkušenější vrstevník, ale když šlo o strategie, tak se vždy navzájem radili. Velmi delikátní zatáčka, před větrem nechráněná, se stala Fangiovi v jednom závodě osudovou. Neubral plyn, vyletěl mezi domy a úplně rozbil auto. Závodu předcházela

jako téměř vždy diskuze kde přidat a kde ubrat plyn. Juhan znalý místní topografie jej varoval před poryvy větru a když se v cíli zase potkali, tak mu stereotypně Fangio vyčetl: „A proč jsi mi to neřekl?“ Už dávno jsem zapomněl dělat si poznámky a z krátkého interview se stalo příjemné posezení. Dvě hodiny uplynuly jako voda.

Veškeré vzpomínky přednesl pan Juhan ve vši skromnosti a i jeho vztah k fotografii byl velmi zdrženlivý. „Nerad se fotografuji,“ opakoval, ale přesto se v přivezených publikacích se zájmem probíral a dvě fotografie podepsal. Jedno věnování je pro Ignacia Rodriguez, známého jen pod přezdívkou Nacho – Juhanova kamaráda z doby Carrery Panamericany (ten zaslí, až mu to pošlu!).

Pak komentoval reklamu, kterou taky neměl rád, a kritizoval kolegy, že mají auta celá „oblepená“. Skoro nebylo poznat, jakou mají značku, a říkal: „Já žádnou reklamu nedovolil, a tak moje auto bylo vždy poznat už z dálky.“ Během krátkého přerušení se mi ho podařilo kradmo vyfotit, zatvářil jsem se provinile, ale Juhan se jen usmál a mávl rukou.

To už jsem propásl druhý vlak a „Jaroslav“ si vzpomněl na další story o Chironovi: „Tak teď ti Jiříčku řeknu, jak jsem udělal Chirona konzulem, a pak půjdem.“

Stárnoucí Chiron se stáhl do Monte Carla, ale kontakt s Jižní Amerikou mu zjevně chyběl. Rozhodl se přímo požádat Juhana o zprostředkování funkce honorárního konzula Guatemaly.

„Pravda, Lojzík,“ jak mu Juhan něžně přezdíval, „věděl, že se znám s prezidentem... a tak jsem mu přislíbil, že se na to při příštím setkání v prezidentském paláci pozeptám.“

Chiron ale naléhal tak, že Juhan musel zavolat hned. Prezident jej okamžitě pozval na čaj. Během přátelského setkání vyjádřil potřebu se Juhanovi revanšovat za úspěchy, které v guatemalských barvách slavil. Juhan vycítil, že je to dobrá příležitost nadhodit téma Chiron. Prezident byl pobaven, Chirona samozřejmě znal, jen zvedl telefon a zeptal se ministra zahraničí: „Máme někoho v Monte Carlu?...Ne?“ a položil. Od té doby byl Chiron honorárním konzulem Guatemaly v Monaku.

Pan Juhan mě pak vyprovodil k vlaku. Trval na tom, že počká až do odjezdu, a slíbili jsme si, že se zase brzo setkáme... Dlouho jsem novému příteli mával.

Jaroslav Juhan je skvělý člověk, s velkou zkušeností, moudrostí a zároveň osvěžujícím humorem. Doufám, že jeho životopis jednou vyjde jako monografie.

Dr. Jiří W. Pollak